

- f) ”Tapauksissa, joissa menettely, jonka väitetään aiheuttaneen vahingon, perustuu toimimattomuuteen, on erityisen tarpeellista varmistua siitä, että vahinko on tosiasiaa aiheutunut väitetystä toimimattomuudesta eikä sitä ole voinut aiheuttaa muu menettely kuin se, josta vastaajana olevaa toimielintä syytetään”; ks. määräys Portela v. komissio ⁽⁸⁾. Toisin sanoen ”vaikka” ⁽⁹⁾ komissio olisi noudattanut velvollisuuttaan varmistaa, että ehdot olivat unionin oikeuden mukaisia, tällä ei olisi ollut mitään merkitystä, sillä ”yhteisymmärryspöytäkirja – allekirjoitettiin kantajan BoC:ssä olleen talletuksen arvon alenemisen jälkeen” ⁽¹⁰⁾. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tässä yhteydessä arvioinut valittajan esittämiä väitteitä; ks. edellä d ja e alakohta.
- g) Lisäksi ja toissijaisesti unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt tosiseikkoja koskevan virheen, kun se on katsonut, että yhteisymmärryspöytäkirja allekirjoitettiin sen jälkeen, kun talletusten arvo oli alentunut kaikissa tapauksissa. BoC:n tapauksessa viimeinen arvon aleneminen on tapahtunut vasta sen jälkeen, kun yhteisymmärryspöytäkirja allekirjoitettiin 26.4.2013, eli kesäkuun 2013 lopussa.
2. Jos unionin tuomioistuin hyväksyy sen, että vastapuolet olivat oikeudellisesti toimivaltaisia toimimaan unionin toimieliminä, tästä seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu, joka koskee toista [kumoamis]vaatimusta, johon on viitattu määräyksen 55–60 kohdassa, on sitäkin suuremmalla syyllä kumottava.

⁽¹⁾ Sen määräyksen 45 kohta.
⁽²⁾ Tuomio C-370/12 (EU:C:2012:756).
⁽³⁾ Määräyksen 45 kohta.
⁽⁴⁾ 10.11.2014 annetun määräyksen 45 kohta.
⁽⁵⁾ Ks. myös 112 ja 163 kohta.
⁽⁶⁾ Määräyksen 43 kohta ja määräys C-520/12 P.
⁽⁷⁾ Määräyksen 54 kohta.
⁽⁸⁾ Määräys T-137/07, 80 kohta.
⁽⁹⁾ Tuomio T-7/96, Perillo v. komissio.
⁽¹⁰⁾ Määräyksen 54 kohta.

Valitus, jonka Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou ja Lilia Papachristofi ovat tehneet 12.1.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou ja Lilia Papachristofi v. Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki, 10.11.2014 antamasta määräyksestä

(Asia C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittajat: Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou ja Lilia Papachristofi (edustajat: solicitor C. Paschalides, dikigoros A. Paschalides ja A. Riza, QC)

Muut osapuolet: Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

— hyväksyy valituksen ja hylkää vastapuolten vaatimukset sekä velvoittaa ne korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä unionin tuomioistuimessa että unionin yleisessä tuomioistuimessa ja ratkaisee pääasian.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut unionin oikeutta, kun se on arvioinut tiettyjä ehdotuksia määräyksessään seuraavasti.

- a) Unionin yleinen tuomioistuin on vedonnut siihen, että ”komissiolle – – EVM-sopimuksen yhteydessä annettuihin tehtäviin ei sisälly omaa päätöksentekovaltaa, ja – – näiden kahden toimielimen saman sopimuksen puitteissa suorittamat toimet sitovat ainoastaan EVM:ää”⁽¹⁾, arvioimatta lainkaan sen oikeudellisen ehdotuksen vaikutusta, jonka se on hyväksynyt väitteen perusteella 48 kohdassa ja jonka mukaan komissiolle ”oli edelleen tosiasiallinen SEUT 136 artiklan 3 kohdan mukainen kattava päätöksentekotehtävä sen toimivaltansa mukaisesti, joka sillä on SEU 17 artiklan nojalla toimia sinä [unionin] toimielimenä, jonka tehtävänä on huolehtia [EVM-sopimuksen nojalla hyväksytyjen toimien] yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa”.
- b) Tuomiossa Pringle⁽²⁾, johon unionin yleinen tuomioistuin on vedonnut⁽³⁾, katsotaan, että komission ja EKP:n toimet sitovat ainoastaan EVM:ää⁽⁴⁾; unionin tuomioistuin on kuitenkin huomauttanut muun muassa⁽⁵⁾ kyseisen tuomion 164 kohdassa, että ”komissiolle EVM-sopimuksessa annetut tehtävät mahdollistavat sen, että se voi EVM-sopimuksen 13 artiklan 3 ja 4 kohdassa määrättyllä tavalla valvoa sitä, että EVM:n tekemät yhteisymmärryspöytäkirjat sopivat yhteen unionin oikeuden kanssa”, ja 174 kohdassa, että ”kyseisen sopimuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaan vakaustuen saamista pyytävän jäsenvaltion kanssa neuvoteltavan yhteisymmärryspöytäkirjan on – – oltava kaikilta osin unionin oikeuden – – mukainen”.
- c) Ilmaisia ”unioniin kohdistettu vahingonkorvausvaatimus, joka perustuu pelkkään sellaisen toimen tai menettelyn lainvastaaisuuteen, jota unionin toimielin tai sen henkilöstö ei ole toteuttanut, on jätettävä tutkimatta”⁽⁶⁾ on sovellettu arvioimatta valittajan vastauskirjelmään sisältyvää väitettä, jonka mukaan ”– – EKP:n [on täytynyt] toimia [unionin toimielimenä], sillä EVM ei voinut laillisesti valvoa tehokkaasti unionin oikeuden mukaisia pakkotoimia, joissa ’uhkavaatimus’ hyväksytään ja/tai menetellään ja/tai toimitaan sen mukaisesti. Nämä pakkotoimet kuuluvat yksinomaan EKP:n toimivaltaan – – ja niiden tehokasta valvontaa ei voitu luovuttaa unionin oikeuden nojalla.”
- d) ”Menettelynä, jonka väitetään aiheuttaneen kyseessä olevan vahingon, on komission toimimattomuus yhteisymmärryspöytäkirjan allekirjoituksen yhteydessä – –. Yhteisymmärryspöytäkirja kuitenkin allekirjoitettiin kantajan – – talletuksen arvon alenemisen jälkeen. Arvo nimittäin aleni [29.3.2013 toteutettujen toimenpiteiden] tullessa voimaan – –. Niinpä kantajan ei voida katsoa kysyneen osoittamaan riittävän varmasti, että vahinko, jota hän katsoo kärsineensä, tosiasiallisesti aiheutui komission väitetyistä toimimattomuudesta”⁽⁷⁾. Tässä ehdotuksessa ei oteta huomioon määräyksen 41 kohdassa mainittua kantajan väitettä eli sitä, että ”juuri [Kyproksen tasavallalle] 26.4.2013 myönnettyyn rahoitusapuvälineeseen liitetyt ehdot ja tapa, jolla komissio ja EKP niitä vaativat, ovat aiheuttaneet kantajan vahingon, josta hän vaatii korvausta [SEUT] 268 ja SEUT 340 artiklan nojalla”. Tapaan, jolla näitä ehtoja on vaadittu, on kuulunut se, että komissio ei ole varmistanut sitä, että ehdot olivat unionin oikeuden mukaisia, ja EKP:n uhkavaatimus siitä, että se keskeyttää eurojen toimittamisen Kyprokselle, mitkä olivat sellaisia jatkuvia tekoja tai tekemättä jättämissä, jotka alkoivat 15.3.2013 ja päättyivät ehtojen noudattamiseen 29.3.2013.
- e) Yhteisymmärryspöytäkirjan sisältö on riitautettu sillä perusteella, että siinä on viitattu sellaisten ehtojen, jotka ovat mahdollisesti saaneet alkunsa ennen kantajan talletuksen arvon alenemistä, aikaisempaan noudattamiseen, mitä unionin yleinen tuomioistuin ei ole arvioinut menettelyn osana.
- f) ”Tapauksissa, joissa menettely, jonka väitetään aiheuttaneen vahingon, perustuu toimimattomuuteen, on erityisen tarpeellista varmistua siitä, että vahinko on tosiasiallisesti aiheutunut väitetyistä toimimattomuudesta eikä sitä ole voinut aiheuttaa muu menettely kuin se, josta vastaajana olevaa toimielintä syytetään”; ks. määräys Portela v. komissio⁽⁸⁾. Toisin sanoen ”vaikka”⁽⁹⁾ komissio olisi noudattanut velvollisuuttaan varmistaa, että ehdot olivat unionin oikeuden mukaisia, tällä ei olisi ollut mitään merkitystä, sillä ”yhteisymmärryspöytäkirja – – allekirjoitettiin kantajan BoC:ssä olleen talletuksen arvon alenemisen jälkeen”⁽¹⁰⁾. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tässä yhteydessä arvioinut valittajan esittämiä väitteitä; ks. edellä d ja e alakohta.
- g) Lisäksi ja toissijaisesti unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt tosiseikkoja koskevan virheen, kun se on katsonut, että yhteisymmärryspöytäkirja allekirjoitettiin sen jälkeen, kun talletusten arvo oli alentunut kaikissa tapauksissa. BoC:n tapauksessa viimeinen arvon aleneminen on tapahtunut vasta sen jälkeen, kun yhteisymmärryspöytäkirja allekirjoitettiin 26.4.2013, eli kesäkuun 2013 lopussa.

2. Jos unionin tuomioistuin hyväksyy sen, että vastapuolet olivat oikeudellisesti toimivaltaisia toimimaan unionin toimieliminä, tästä seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu, joka koskee toista [kumoamis]vaatimusta, johon on viitattu määräyksen 55–60 kohdassa, on sitäkin suuremmalla syyllä kumottava.

- ⁽¹⁾ Sen määräyksen 45 kohta.
⁽²⁾ Tuomio C-370/12 (EU:C:2012:756).
⁽³⁾ Määräyksen 45 kohta.
⁽⁴⁾ 10.11.2014 annetun määräyksen 45 kohta.
⁽⁵⁾ Ks. myös 112 ja 163 kohta.
⁽⁶⁾ Määräyksen 43 kohta ja määräys C-520/12 P.
⁽⁷⁾ Määräyksen 54 kohta.
⁽⁸⁾ Määräys T-137/07, 80 kohta.
⁽⁹⁾ Tuomio T-7/96, Perillo v. komissio.
⁽¹⁰⁾ Määräyksen 54 kohta.

Valitus, jonka Christos Theophilou ja Eleni Theophilou ovat tehneet 12.1.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-293/13, Christos Theophilou ja Eleni Theophilou v. Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki, 10.11.2014 antamasta määräyksestä

(Asia C-10/15 P)

(2015/C 171/13)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittajat: Christos Theophilou ja Eleni Theophilou (edustajat: solicitor C. Paschalides, dikigoros A. Paschalides ja A. Riza, QC)

Muut osapuolet: Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- hyväksyy valituksen ja hylkää vastapuolten vaatimukset sekä velvoittaa ne korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä unionin tuomioistuimessa että unionin yleisessä tuomioistuimessa ja ratkaisee pääasian.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut unionin oikeutta, kun se on arvioinut tiettyjä ehdotuksia määräyksessään seuraavasti.
- a) Unionin yleinen tuomioistuin on vedonnut siihen, että ”komissiolle – – EVM-sopimuksen yhteydessä annettuihin tehtäviin ei sisälly omaa päätöksentekovaltaa, ja – – näiden kahden toimielimen saman sopimuksen puitteissa suorittamat toimet sitovat ainoastaan EVM:ää” ⁽¹⁾, arvioimatta lainkaan sen oikeudellisen ehdotuksen vaikutusta, jonka se on hyväksynyt väitteen perusteella 48 kohdassa ja jonka mukaan komissiolla ”oli edelleen tosiasiallinen SEUT 136 artiklan 3 kohdan mukainen kattava päätöksentekotehtävä sen toimivaltansa mukaisesti, joka sillä on SEU 17 artiklan nojalla toimia sinä [unionin] toimielimenä, jonka tehtävänä on huolehtia [EVM-sopimuksen nojalla hyväksytyjen toimien] yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa”.